

РЕШЕНИЕ

№ 25693

гр. София, 25.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 84 състав, в публично заседание на 15.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Спас Спасов

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **2564** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 26, ал. 2 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), вр. чл. 145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Д. Г., гражданин на Руската Федерация, [дата на раждане], с ЛНЧ [ЕГН], чрез адв. Г. – АК Б., срещу отказ рег. № 5364р-1732/19.01.2026 г. за издаване на разрешение за продължително пребиваване и работа тип „Синя карта на ЕС“ в Република България, с правно основание чл. 33к от ЗЧРБ, издаден от заместник-директор на Дирекция „Миграция“ – МВР.

В жалбата и с.з. се сочи, че жалбоподателят отговаря на всички изисквания за издаване на разрешение за продължително пребиваване и работа тип „Синя карта на ЕС“. Посочва се, че трудовият договор, сключен с работодателя „Виво виста“ ЕООД, съдържа всички изискуеми от нормативната уредба реквизити и клаузи, вкл. уговорено брутно трудово възнаграждение в размер не по-малко от 1,5 пъти средната работна заплата в Република България, клаузи за квартира, застраховка, медицинско лечение и транспорт, договорени в основния трудов договор от 08.10.2025 г. и потвърдени с допълнителното споразумение от 01.11.2025 г., с което е увеличено трудовото възнаграждение до 4 100 лв. Отказът се оспорва като материално незаконосъобразен. Иска се отмяна на административния акт и връщане на преписката за ново произнасяне. Претендират се разности.

Ответникът – заместник-директор на Дирекция „Миграция“ – МВР, чрез юрк. М. в с.з. оспорва жалбата като неоснователна. Соочи, че административният орган е обвързан от становището на Агенцията по заетостта. Тъй като от Агенцията е издадено отрицателно становище при условията

на обвързана компетентност, липсва процесуална възможност за издаване на акт с положително съдържание. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност досежно претендираните от ответната страна разноси.

Жалбата е допустима. Подадена е от лице-адресат на индивидуален административен акт, засягащ правната му сфера неблагоприятно. Жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 149, ал. 1 АПК, вр. чл. 26, ал. 13 от ЗЧРБ и подлежи на разглеждане по същество.

От фактическа страна съдът установява следното:

На 09.10.2025 г. работодателят „Виво виста“ ЕООД е подал заявление (л. 31) рег. № П-9683/09.10.2025 г. за предоставяне на право на продължително пребиваване и работа тип „Синя карта на ЕС“ на Д. Г. на длъжност „директор маркетинг“, код по НКПД 1221-6004, за срок от 24 месеца, на основание чл. 33к от ЗЧРБ. Към заявлението са приложени трудов договор (л. 23) от 08.10.2025 г. с уговорено основно месечно трудово възнаграждение от 3 550 лв. (л. 34), длъжностна характеристика, застрахователна полица, договор за наем, диплома за висше образование и документи за самоличност.

Страните не спорят, че Дирекция „Миграция“ – МВР е изпратила заявлението с приложенията до Агенцията по заетостта (АЗ) за задължително становище по чл. 17, ал. 1 от Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност (ЗТМТМ). АЗ е уведомила работодателя за нередовности, като е изисквала представяне на нов трудов договор с брутно месечно възнаграждение не по-малко от 3 800 лв. и с включени клаузи за квартира, застраховка, медицинско лечение и транспорт. С придружително писмо от 17.12.2025 г. работодателят е представил допълнителни документи, включително допълнително споразумение от 01.11.2025 г. (л. 29) към трудовия договор, с което основното трудово възнаграждение е увеличено на 4 100 лв.

С писмо Дирекция „Миграция“ – МВР е уведомена за издаденото от Агенцията по заетостта отрицателно становище № СМ-221/08.01.2026 г. Основанието за отрицателното становище е констатацията, че към заявлението е приложено копие на допълнително споразумение към трудовия договор от 08.10.2025 г., с което е коригирано единствено трудовото възнаграждение, а останалите изискуеми клаузи – за квартира, застраховка, медицинско лечение и транспорт – не фигурират в споразумението, поради което изискванията на чл. 2, ал. 4 от Правилника за прилагане на ЗТМТМ (ППЗТМТМ) и чл. 33к, ал. 5, т. 7 от ЗЧРБ не са изпълнени.

Въз основа на отрицателното становище на АЗ, решаващият орган е постановил оспорения отказ рег. № 5364р-1732/19.01.2026 г. на осн. чл. 26, ал. 2 вр. чл. 33к от ЗЧРБ.

При тези факти съдът намира жалбата за основателна.

Отказът е издаден от компетентен административен орган. Съгласно чл. 14, ал. 1 от Правилника за прилагане на ЗЧРБ (ППЗЧРБ) производствата по издаване на разрешения за пребиваване се водят от Дирекция „Миграция“ – МВР. Съобр. чл. 33к, ал. 15 от ЗЧРБ директорът на дирекция "Миграция" или оправомощено от него длъжностно лице издава или отказва издаването на разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Синя карта на ЕС" в срок до три дни от представянето на документите по ал. 14, когато заявлението е подадено от работодателя или упълномощено от него лице. Актът е постановен от заместник-директор на дирекцията – комисар М. Д. въз основа на правомощия, делегирани ѝ със заповед № 5364з-3306/07.12.2022 г. и заповед № 5364з-4651/08.10.2015 г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР (л. 53-54), при допустима делегация на основание чл. 20, ал. 3 от ПУДМВР.

Актът е постановен в писмена форма, съдържа изискуемите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК. За мотивиране на обжалвания акт са послужили съображенията, изложени в отрицателното становище № СМ-221/08.01.2026 г. на Агенцията по заетостта. Няма пречка мотивите да бъдат изложени в отделен документ, с оглед разрешението, предвидено с ТР № 16/1975 на ОСГК на ВС.

Липсват данни за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено да са ограничили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил решение в различен смисъл.

Страните не спорят за фактите. Спорът е правен и касае въпроса дали трудовият договор от 08.10.2025 г., разгледан съвкупно с допълнителното споразумение от 01.11.2025 г., съдържа изискуемите клаузи по чл. 2, ал. 4 от ППЗТМТМ;

По арг. от чл. 17, ал. 1 от ЗТМТМ решаващият орган издава административния акт при условията на обвързана компетентност. Становището на АЗ съставлява изискуемо мнение на друг орган по смисъла на чл. 53 от АПК и е задължителен елемент от производството по издаване на крайния акт. Доколкото то е неразделна част от производството, становището не подлежи на самостоятелен съдебен контрол, но подлежи на проверка за законосъобразност в настоящото съдебно производство поради липсата на друг ред за защита (в т.см. решение № 3921/14.04.2025 г. по адм. д. № 1750/2025 г. на ВАС).

Съгласно чл. 2, ал. 4 от ППЗТМТМ, трудовият договор, сключен с чуждия гражданин, следва да включва клаузи, в които са определени задълженията на страните за квартира, застраховка, медицинско лечение и транспорт от и до държавата, където е обичайното местоживееие на работника, и следва да е влизаш в сила от датата на получаване на документа за пребиваване. Видно от съдържанието на основния трудов договор от 08.10.2025 г., в чл. 9.1 изрично са уредени: задължение на работодателя да заплаща месечния наем на конкретен апартамент, намиращ се в [населено място], [улица], ет. 3, съгласно договор за наем от 23.10.2024 г.; медицинско лечение за всички случаи, необхванати от застрахователна полица № L25006211430/02.09.2025 г.; всички задължителни застраховки по българското законодателство; транспорт – самолетни билети при постъпване и прекратяване на правоотношението, билет за годишен отпуск по маршрут С. – М. и обратно, както и четири месечни билета за влак и/или автобус по маршрут Б. – С.. Влизането в сила на договора от датата на издаване на разрешението за пребиваване е изрично предвидено в чл. 2.1 от основния договор.

Допълнителното споразумение от 01.11.2025 г. е сключено на основание чл. 119, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ) – изменение на трудовото правоотношение по взаимно съгласие. Същото изменя единствено размера на основното трудово възнаграждение – от 3 550 лв. на 4 100 лв., и изрично в текста си е определено като „неделима част от трудов договор от 08.10.2025 г.“. Съгласно чл. 118, ал. 1 от КТ нито работодателят, нито работникът не могат да променят едностранно съдържанието на трудовото правоотношение. Изменението с допълнителното споразумение обхваща само договорения му предмет. Клаузите на основния договор, непосочени в споразумението, не се заличават, а остават в сила по силата на основния договор. Агенцията по заетостта е разгледала допълнителното споразумение изолирано, без да го тълкува в контекста на основния договор, от чиято неделима правна цялост то е неразривна съставна част. Прилагането на принципа на систематическото тълкуване сочи, че съвкупността от основен договор и допълнително споразумение изпълнява изискванията на чл. 2, ал. 4 от ППЗТМТМ. Тоест то съдържа изискуемите и отречени от АЗ клаузи, така, както са били указани.

Предвид изложеното, отрицателното становище на АЗ е постановено в противоречие с доказателствата, съдържащи се в административната преписка, и с изискванията на ЗТМТМ и КТ. Становището е задължителен елемент от производството по издаване на разрешение за пребиваване и работа по чл. 17, ал. 1 от ЗТМТМ. Оспорваният отказ е мотивиран изцяло с отрицателното становище на АЗ. При липса на доказаност на фактическите констатации, залегнали в становището, отказът се явява незаконосъобразен поради нарушение на материалния закон по смисъла на чл. 146, т. 4 от АПК и следва да бъде отменен.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК на жалбоподателя следва да бъдат присъдени направените в производството разноски, платими от Дирекция „Миграция“ – МВР като юридическо лице на бюджетна издръжка – чл. 37, ал. 2, предл. трето от ЗМВР. Претендиращи са такива в размер на 5, 11 евро платена държавна такса и 510 евро - платено в брой адвокатско възнаграждение и отразено в договор за правна защита и съдействие, имащ характер на разписка. Последното попада в размера, предвиден с чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/2004 на ВАДС за възнагражденията за адвокатската работа и не следва да бъде допълнително редуцирано.

Така мотивиран, Административен съд София-град, Първо отделение, 84-ти състав
Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Д. Г., гражданин на Руската Федерация, с ЛНЧ [ЕГН], отказ с рег. № 5364р-1732/19.01.2026 г. за издаване на разрешение за продължително пребиваване и работа тип „Синя карта на ЕС“ в Република България, издаден от заместник-директор на Дирекция „Миграция“ – МВР.

ВРЪЩА преписката на компетентния административен орган при Дирекция „Миграция“ – МВР за ново произнасяне, съобразно мотивите на настоящото решение

ОСЪЖДА Дирекция „Миграция“ – МВР да заплати на Д. Г., гражданин на Руската Федерация с ЛНЧ [ЕГН], сумата 515, 11 евро – разноски по делото.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд.